

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 3.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950814049936/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Første Brev.

Til mine Læserinder.

Jeg har kaldt denne personlige Henvendelse til Eder „et Besøg“, thi ved at begynde dette Brev, det første af den Samling, jeg har isinde at sende Eder, er jeg tilmode, som om jeg, efter lang Trivlraadighed, endelig havde besluttet mig til at afslutte et Besøg, der er af stor Vigtighed for mig; jeg har ringet paa, og venter nu med urolig Bevægelse at Døren skal aabnes. „Endnu kunde jeg vende om!“ tilhviſter en angstelig Bølelse mig — men for seent! Det første Skridt er gjort, og jeg har forsvoret, nogenstunde at gaae tilbage.

Saa staaer jeg da i Tankerne, midt iblandt Eder, og stræber at fæste mit Blik et Hvilkepunkt i denne brogede Brimmel, der ved første Blik fremstiller sig for mig som en uhyre stor Livetasse, hvor Dufferne dreie sig rundt i naturlig „Takt“, efter Livemandens (Modens) Spil. Tilgiv mig! Jeg veed jeg handler upolitisk, ved

at paadrage mig Eders Venstak i samme Dieblit som jeg netop inderligt ønsker at vinde det Modfarte; men da man saa ofte hører Eder erklære at Politik er noget, Damerne ikke skulle besatte sig med, tænker jeg nok vi kunne blive gode Venner, uden at jeg med diplomatisk Forsigtighed behøver at bestrikke Eders Forsængelighed, for gjennem den at skaffe mig Afgang til Eders Fortrolighed.

Dog, jeg beder endnu engang om Forladelse, thi jeg har taget feil! Jo mere jeg seer paa Eder, jo tydeligere bliver det, at det er Mennesker, jeg har for Die, og at Gjernommeligheden skinner frem hos Enhver, sjøndt meer eller mindre paafaldende, og jeg erkjender tilsidst med Glæde at ikke to af disse ensartede Væsener, ere ganske ens. Min Interesse er vakt; jeg fortaber mig i Beskuelsen, og hvad der, ved første Blik viste sig ensartet og mekaniskt, udbikler sig ved den nærmere Betragtning, til en stor Mangfoldighed.

Dog, jeg seer ikke alene — jeg sees! Derom mindes jeg kun altfor tydeligt af de spudske, fiive Blik, af de foragtede Smil, som mødte mig fra alle Kanter, og, trods al min Driftighed, indgødde mig en Kølelse af Gaaklæshed, som jeg ellers kun er lidt bekendt med. „Hvad vil jeg i denne Kreds?“ tænker jeg med et Suk, og er allerede paa Vei til at bryde mit overlede Løfte om aldrig at gaae tilbage, da jeg, idet jeg vender Hovedet mod Vinduet, hørerfra Guds klare Himmel vinker